

MARGREET & REINA CRISPIJN

Het huis aan de Vecht

ROMAN

Vijf vrouwen, vijf geheimen
en een landhuis

HET HUIS AAN DE VECHT

Van Margreet en Reina Crispijn verschenen eerder
bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Meiden van de markt

Het lied van het leven-vierluik

- *Het lied der seizoenen*

- *Melodie der herinnering*

- *Prelude in springtij*

- *Herfstsonate*

Margreet en Reina Crispijn

HET HUIS
AAN DE VECHT

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401913584
ISBN e-book 9789401913591
NUR 340

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagbeeld © Isabelle Lafrance / Trevillion Images
Vormgeving binnenwerk Yvonne Reijsoo, Nyvonco

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

‘Valerie! Valerie!’ De hoge vrouwenstem kwam nauwelijks uit boven het schrille geluid van de tram die knarsend en langzaam de Leidsestraat uit schoof en even later stopte voor de Stadsschouwburg van Amsterdam.

Valerie van Heek van Wetteringen Diepenheim draaide zich om. Een jonge vrouw kwam hijgend op haar afgerend en voordat Valerie het wist, sloegen twee armen zich knelend om haar hals.

‘O Valerie, wat leuk dat we elkaar hier tegenkomen. Het is zo lang geleden dat we elkaar gezien en gesproken hebben. Wat toevallig.’

‘Hoi Barb. Inderdaad, wat een toeval.’ Valerie trok zich los uit de stevige omhelzing. Hier hield ze niet van. Dat ze elkaar nou uitgerekend in deze drukke winkelstraat moesten ontmoeten. ‘Wat doe jij hier midden in de week? Moet je niet werken?’

‘Dat kan ik jou ook vragen. Nee, ik had vrij en ik dacht: ik ga heerlijk shoppen, net als jij.’ Barbara Groenewegen keek naar de luxe, papieren draagtassen in Valeries handen. ‘Dit moeten we vieren, hoor,’ vervolgde ze enthousiast. ‘Laten we even naar het Americain gaan voor een afternoon tea.’ Ze wees op het monumentale gebouw naast de Stadsschouwburg. ‘Daar hebben ze zulke heerlijke scones met clotted cream en als het meezit, zien we ook nog wat

beroemde mensen. Je weet toch dat daar alle kunstenaars en andere beroemdheden komen? En ik trakteer natuurlijk.’ De ratelende stem wist van geen ophouden.

‘Barbara, ik heb maar heel weinig tijd, hoor,’ stribbelde Valerie tegen. ‘Vanavond heb ik nog een paar afspraken met een paar...’

‘Hoezo, geen tijd?’ sneed Barbara dwars door haar woorden en keek op haar horloge. ‘Je bent nu toch zeker wel klaar met werken? Dan maak je maar tijd, hoor. Die afspraken kunnen echt wel even wachten. We hebben elkaar zoveel te vertellen.’ Barbara pakte kordaat Valeries arm en trok haar mee naar het statige gebouw met de decoratieve, boogvormige ramen. Deze kans liet ze zich beslist niet ontglippen.

Ze liepen over de stijlvolle, grijze stenen trap naar de ingang van het chique café-restaurant. Binnen ademde alles de sfeer van het verleden. De hele inrichting van het interieur was in jugendstil: de schitterende, waaivormige lampen, de grote, ingebouwde haarden, het art-decomeubilair en de prachtige schilderijen in dezelfde stijl.

Valerie keek om zich heen. Art deco zei haar helemaal niets. Ze hield van hedendaagse kunst en voelde zich meer thuis in een modern en licht restaurant dan in deze kunstzinnige, maar ouderwetse omgeving.

Ze zochten een plaats bij het raam zodat ze een vrij uitzicht hadden op het drukke plein met de fontein, de bomen en de mensen.

‘Vind je het hier niet geweldig?’ vroeg Barbara met een stralend gezicht. ‘Ik vind Amsterdam helemaal zo’n heerlijke stad. Alles kan en alles mag. Het is dat de huizen zo schofterig duur zijn, anders ging ik hier beslist wonen. Als ik ooit superrijk word, koop ik een grachtenpand met zo’n enorme tuin met oude bomen en bloemperken.’

‘Ik zou tien keer nadenken, voordat ik een huis aan een van de grachten kocht,’ merkte Valerie sceptisch op.

‘Hoezo?’ vroeg Barbara verbaasd.

‘Alle mensen die aan de grachten wonen, klagen dat ze niet kunnen slapen vanwege het lawaai van toeristen die met hun rolkoffers tot diep in de nacht langstrekken. Daar zou ik echt gek van worden.’

Barbara haalde even haar schouders op. Dat lawaai zou heus wel meevallen.

‘Nou, vertel, hoe gaat het met jullie? Jammer genoeg zijn we alle contact verloren. Ik weet niet eens waar je nu woont, want ik heb niet eens een adreswijziging van jou ontvangen,’ zei Barbara een beetje wrokkig.

‘Alle adreswijzigingen heb ik per mail verstuurd. Waarschijnlijk ontbrak jouw mailadres.’

‘Inderdaad, en ik heb ook niet dat van jou. Geef me dat nu maar even,’ zei Barbara.

‘Krijg je straks van me,’ beloofde haar vriendin. ‘Zullen we eerst bestellen?’ Valerie schakelde snel over naar een veiliger onderwerp.

De kelner nam hun bestelling op.

‘Vertel ’s, wat doe je tegenwoordig?’ vroeg Valerie. ‘Ben je nog steeds receptioniste bij dat ziekenhuis in Meppel?’

‘Ik was daar geen receptioniste, ik leidde vrijwilligers op,’ antwoordde Barbara op een wat hooghartige toon.

‘O, sorry, dat wist ik niet.’

‘Op het moment zit ik tussen twee banen in. Het valt niet mee om van die eenvoudige huisvrouw-tjes op te leiden tot vrijwilligster. Je moet ze van alles uitleggen – niet opdringerig zijn, hoe je ze moet kleden, enzovoort, enzovoort.’

De benaming ‘eenvoudige huisvrouw-tjes’ irriteerde Valerie, maar ze liet niets merken. ‘Je bent dus ontslagen,’ concludeerde ze kalm en keek haar vriendin scherp aan.

‘O nee, ik ben een week geleden vrijwillig weggegaan. Vandaar dat ik nu even kon winkelen in Amsterdam. Ik had het in dat ziekenhuis echt wel gezien. Ik woon nu weer voor een tijdje bij paps en mams tot ik weer een baan heb. Als jij nog iets leuks voor me weet... Heb je nog steeds dat eigen bedrijfje? Dat lijkt me toch zo leuk om passende banen voor mensen te zoeken. Ik zou je eigenlijk best kunnen helpen, want al zeg ik het zelf, ik heb ongelooflijk veel mensenkennis opgedaan in het ziekenhuis.’

Haar jeugd vriendinnetje was in al die jaren nog helemaal niets veranderd, dacht Valerie. Nog steeds was bescheidenheid niet haar sterkste karaktereigenschap.

‘Hoe gaat het overigens met jouw ouders?’ onderbrak Barbara haar gedachten. ‘Weet je dat ik ze mis?’

‘Mijn ouders missen, hoezo?’

‘Ik vond het altijd zo geweldig bij jullie thuis. De kelders waar je zo heerlijk verstoppertje kon spelen, en de zolders met de spiegels, de oude schilderijen en natuurlijk de kledingkasten. En dan dat ouderwetse speelgoed. Wat hebben we daar niet geweldig mee gespeeld! Er was zelfs een schommel die door jullie timmerman aan een van de balken was gemaakt. Jullie mochten alles, jullie hadden zulke makkelijke ouders. Nooit gezeur en gezanik dat we iets niet mochten. Alleen de wijnkelder was verboden terrein. Daar lag, volgens jouw vader, het kapitaal van de familie. Weet je dat ik heel lang heb gedacht dat daar werkelijk kisten met goudstukken stonden?’

Valerie lachte. ‘Wat moet dat een teleurstelling voor je zijn geweest dat daarmee de wijnvoorraad van papa werd bedoeld.’

‘Ik ben een keer in die kelder geweest. Jouw vader betrapte me. Ik heb hem nog nooit zo kwaad gezien.’

‘Dat kan ik me ook nog herinneren. Je mocht, geloof ik,

een maand niet bij me komen spelen.'

'Afschuwelijk, en thuis verveelde ik me kapot. Ik was niet te genieten.'

De kelner kwam met het volle theeblad dat er geweldig uitzag. Het servies was van dun, bijna doorzichtig, roomwit porselein dat aan de randen versierd was met een rozendecor. Op de drielaagsetagère lagen scones, petitfours en koekjes. Barbara lachte verrukt. Hier hield ze zo van.

'Je zei hád? Liggen die flessen wijn er niet meer?' nam Barbara de draad van het gesprek weer op toen de ober was verdwenen.

Valerie zuchtte. Wat was die vrouw toch vasthoudend. 'Nee, ze zijn verkocht,' zei ze enkel.

'Verkocht?' Er kwam een nadenkende blik in Barbara's ogen. 'Waarom? Hadden jullie soms schulden?'

'Weet je het dan nog niet? Hebben jouw ouders je niets verteld?'

'Wat bedoel je?'

'Het landgoed is verkocht.'

'Verkocht?' Verbijsterd keek Barbara haar vriendin aan. Even zweeg ze. Toen zei ze: 'Nu begrijp ik het.'

'Wat begrijp je nu?'

'Twee dagen geleden wilde ik jouw ouders bezoeken, maar het toegangshek van het landgoed was afgesloten, terwijl het anders altijd openstond. En je ouders waren ook niet telefonisch bereikbaar. Waar zijn ze nu?'

'O Babs, dat is zo'n lang, vervelend verhaal.'

'Ik heb de tijd, Val,' merkte Barbara op. 'Het landgoed verkocht... wat moet dat vreselijk voor je zijn.'

Valerie haalde een beetje vermoeid haar schouders op. 'Toch is het zo,' zei ze.

'Maar waarom? Het landgoed is al eeuwen in jullie bezit. Dat kunnen jullie toch niet zomaar verkopen?'

‘We werden gedwongen. Papa bleek verslaafd te zijn aan poker. Toen hij geen geld meer had en toch wilde spelen, heeft hij het landgoed als onderpand ingezet.’

‘Maar jullie waren altijd zo rijk! De feesten die gegeven werden, jullie jacht in de haven, jullie vakanties in Saint Tropez...’ De stem van Barbara stierf weg.

‘Alles wat we hadden, heeft papa verkocht en het geld dat hij daarvoor kreeg, heeft hij er helemaal doorheen gejaagd.’

‘Maar dat moeten jullie toch gemerkt hebben? Je kunt toch niet zomaar een jacht verkopen? Hadden jullie dan niet door dat hij pokerde?’

‘We hadden natuurlijk een vermoeden, vooral mammie, maar dat hij werkelijk verslaafd was aan dat spel, dat wisten we niet. Hij moest wel vaak op reis, maar dat hij dan in werkelijkheid ging pokeren... echt, we hadden geen idee. En je weet hoe mammie is: die leeft helemaal voor de kunst en geeft niet zoveel om geld, nou ja... dat is niet helemaal waar. Aangezien ze het toch niet helemaal vertrouwde, heeft ze, slim als ze is, voor de zekerheid regelmatig geld weggesluisd naar een bankrekening op Guernsey. Gelukkig waren ze niet in gemeenschap van goederen getrouwd, omdat grootpapa dat zo wilde. Hij vond mammie niet zo’n goede partij voor paps. Ze mocht dan wel van adellijke komaf zijn, maar ze was volgens hem zo arm als een kerk-rat.’

‘Jij bent er zo rustig onder. Ben je dan niet razend?’

‘Jawel, maar het is zoals het is. Ik kan wel herrie met paps maken, maar daar schiet ik niets mee op. Toen mammie het hoorde, wilde ze eerst scheiden, maar ze is nog van de ouderwetse soort, je weet wel: bij elkaar blijven in goede maar ook in kwade tijden.’

‘Kan jouw moeder niet...?’ Barbara keek Valerie vragend aan.

‘Wat bedoel je?’

‘Nou, als ze geld genoeg heeft, kan zij toch het landgoed terugkopen?’

Valerie begon een beetje meewarig te lachen. ‘Mijn moeder is toch niet gek, Barb. Weet je wel hoeveel onderhoud het vergt om de landerijen in stand te houden, om nog te zwijgen van het huis en de bijgebouwen. Jarenlang is er niets aan gedaan. Kozijnen zijn verrot, het zink van de goten moet nodig vernieuwd worden, want er zijn overal lekkages en de buitenkant van het huis moet geschilderd worden, wat kapitalen kost. De kassen zijn één verwaarloosde bende. Nee, al zou mams het willen, zoveel geld heeft ze nu ook weer niet. Eerlijk gezegd: het onderhoud en beheer van het landgoed en de landerijen hingen als een molensteen om papa’s nek.’ Ze zweeg even en zuchtte. ‘Mijn moeder is niet gek. Die kan haar geld wel voor iets anders gebruiken. Trouwens...’ Valerie lachte ondeugend, ‘het kan de belastingdienst ook op ideeën brengen. Je hoort ze al vragen: “Ach, mevrouw, waar komt al dat geld opeens vandaan? Daar weten wij helemaal niets vanaf. Legt u ons dat eens uit.” Nee, vooral geen slapende honden wakker maken.’

‘En nu?’

‘Tja, ik weet het niet. Mams wil naar het buitenland verhuizen, maar Ferdie en ik blijven hier. Wij hebben ons eigen leven en ons eigen huis. Daar kon paps met zijn vingers gelukkig niet aankomen.’

‘En wat gaat je vader doen?’

‘O, met mams mee. Ik denk dat die een villa ergens over de grens koopt. Of dat ze naar Amerika emigreert, want mam heeft altijd in San Francisco willen wonen. Ze heeft daar vroeger een paar jaar geleefd en is helemaal idolaat van die stad. De verhalen die ze ons, soms tot vervelens toe, ver-

telde over de vrije sfeer die daar heerst, over de straten en de reusachtige villa's met uitzicht op de baai, de restaurants van Fisherman's Wharf aan de haven... Ik weet bijna zeker dat ze naar Amerika vertrekt en dat ze paps meesleept.'

'Wie heeft het landgoed gekocht?' vroeg Barbara. Ze begon steeds kwader te worden. Al haar dromen en zorgvuldig uitgedokterde plannetjes waren in één klap uit elkaar gespat door die ellendig baron, die zo nodig zijn landgoed moest verspelen, omdat hij verslaafd was aan poker. En ze had al zo'n bloedhekel aan verslaafden. Slappelingen zonder ruggengraat die niets toevoegden aan de maatschappij. Ze had er met niemand ooit over gesproken, bang om misschien uitgelachen te worden, maar in gedachten had ze zichzelf als de volgende barones van Vechtlust gezien. Ze zou trouwen met Ferdinand, Valeries enige broer, en zo later de titel van barones erven, barones Van Heek van Weteringen Diepenheim, meesteres van Vechtlust... Als Ferdie en zij daar eenmaal woonden, zouden ze het landhuis in oude glorie herstellen en zouden ze feesten geven die in de roddelbladen besproken werden. Dat ging dus mooi niet door. Om witheet van te worden. Ze kon die ellendige, slappe kerel wel vermoorden. Hoewel ze vanbinnen kookte, keek ze Valerie toch ontspannen aan. 'Hoe reageerde Ferdie op het nieuws?' wilde ze weten.

'Wat dacht je? Hij was razend. Ik heb hem nog nooit zo horen schelden. Hij maakte papa voor alles en nog wat uit. Gelukkig wist mam hem te kalmeren. Hij is daarna met een stel vrienden naar Schotland gegaan om te jagen op koroenders of zoiets. Precies weet ik het niet. Voorlopig wil hij niets meer van papa weten.'

Dat kon Barbara zich helemaal voorstellen. Ferdinand die, net als zij, dol op geld was en had moeten toekijken hoe het hele familiekapitaal was verdampt. Nu moest hij dus

voor een eigen inkomen zorgen, dacht ze, toch wel met enig leedvermaak.

‘Onlangs vroeg hij nog naar jou,’ zei Valerie. De reden waarom hij dat deed, vertelde ze maar niet. *Dat was een manipulatief vriendinnetje, Val*, had haar broer gezegd toen ze herinneringen ophaalden uit hun jeugd. *Die zou ik nog weleens willen ontmoeten. Kijken wat er van haar is geworden. Ik heb altijd het idee gehad dat die het ver zou schoppen in het leven, gezien haar karakter.*

Barbara glimlachte zelfvoldaan. Vroeger zou deze mededeling haar helemaal gelukkig hebben gemaakt, maar nu Ferdinand geen kapitaal meer achter zich had, kon ze hem schrappen als toekomstig echtgenoot, want een bedelaar als huwelijkskandidaat zag ze niet zitten.

‘Hij wilde jou nog weleens zien.’

‘O ja?’ Barbara’s ogen verwijdden zich een beetje. ‘Ik weet niet of Gerben dat wil.’

‘Gerben? De dokter? Hebben jullie nou eindelijk een relatie?’

‘Nog niet. We gaan wel heel goed met elkaar om en hij is nog steeds stapelverliefd op me, maar eh...’

‘... jij bent niet verliefd op hem,’ maakte Valerie de zin voor haar af.

‘Zo ongeveer.’ Barbara knikte lachend.

‘En ondertussen houd jij hem aan het lijntje,’ constateerde haar vriendin.

‘Wat zeg jij soms onaardige dingen,’ merkte Barbara op een beetje klagelijke toon op.

‘Maar het is toch ook onaardig? Je houdt die man aan het lijntje tot er een betere huwelijkskandidaat aan de horizon verschijnt.’

‘Zo moet je het niet zien. Ik heb gewoon wat meer tijd nodig om zeker te weten dat ik met Gerben wil trouwen.’

Wat doet jouw broer tegenwoordig?’ veranderde ze snel van onderwerp.

‘Hij kon partner worden in een beleggingsmaatschappij en harkt op deze manier zijn miljoenen bij elkaar. Laat mijn broertje maar schuiven.’

Maar dat maakt de zaak anders, dacht Barbara snel. Miljoenen? En natuurlijk zou hij ook nog steeds zijn vaders titel erven. Gelukkig, niet alles viel tegen. Een nieuw landgoed met een paar landerijen zou snel genoeg gevonden zijn. Hè, de toekomst zag er gelijk weer wat zonniger uit. Ze moest binnenkort maar eens contact met Ferdinand opnemen. Het werd tijd dat ze een echtgenoot aan de haak sloeg, want dat werken voor de kost begon haar danig de keel uit te hangen. Als Ferdinand werkelijk miljonair was, ruilde ze Gerben graag voor hem in.

‘Geef mij straks even Ferdinands mailadres zodat we weer contact met elkaar kunnen maken. Daar zal Gerben heus geen bezwaar tegen maken. En als hij jaloers wordt, moet hij dat maar snel afleren. Ferdinand is gewoon een jeugd-vriend van me en jeugd vrienden veronachtzaam je niet.’

Valerie trok kort haar wenkbrauwen op, maar maakte geen aanstalten om het mailadres van haar broer te geven. Toen haar vriendin aandrong, zei ze ontwijkend: ‘Straks.’

‘Wie heeft het landgoed eigenlijk gekocht?’ informeerde Barbara.

‘Ik weet het niet. Het is eigenlijk langs ons heen gegaan. Mams heeft de zaak in alle stilte afgehandeld. Die is ontzettend goed in die dingen. Pas toen de zaak verkocht was, heeft ze ons ingelicht.’

‘Wie weten nog meer dat het landgoed verkocht is? Ik heb niemand in het dorp erover gehoord.’

‘Dat nieuws hebben we binnenskamers gehouden om eventuele problemen te voorkomen.’

Valerie keek op haar horloge. Dit samenzijn had lang genoeg geduurd. 'Babs,' zei ze, 'ik moet ervandoor. Het was reuze gezellig om weer eens bij te praten en herinneringen op te halen.'

'Dat vind ik ook,' zei Barbara, terwijl ze snel opstond. Ze pakte haar portefeuille met haar pasjes uit haar tas. 'O, zei ze vervolgens verschrikt. 'Mijn bankpasjes liggen nog thuis. Ik had ze nodig om het een en ander over te maken. Kun jij even...? Ik betaal de volgende keer, als we elkaar weer zien.' Ze boog zich voorover en kuste Valerie op haar wangen.

'Dag liefje, doe iedereen de hartelijke groeten. O, hier is mijn visitekaartje met mijn mailadres. Kun jij jouw adres en dat van Ferdinand naar me mailen? En als je nog een baantje voor me weet... ik ben beschikbaar.' Ze stond op, nam zwierig haar jasje van de kapstok en vertrok al wuivend naar haar vriendin. Wat was het een heerlijke, maar vooral vruchtbare middag geweest, dacht ze opgewekt. En dat Valerie de rekening betaalde, was alleen maar terecht. Die beschikte over veel meer geld dan zij. Het ging nu eenmaal makkelijker van de stad af dan van het platteland.

Valerie keek haar na. Natuurlijk zou zij de rekening betalen, ze had niet anders verwacht. Zo was haar vroegere vriendin nu eenmaal. Overigens had ze wel een erg doorzichtige smoes gebruikt. Hoe kon Barbara zonder bankpasjes shoppen? Valerie was trouwens erg benieuwd waarom Barbara die baan niet meer had. Had ze werkelijk zelf ontslag genomen, of was ze toch ontslagen? Er deden vreemde geruchten over haar de ronde. Wat ervan waar was, wist ze niet en dat ging haar natuurlijk niet aan, maar die mailadressen kon haar jeugdvriendin mooi vergeten. Op verder contact zat Valerie niet te wachten.

Het kronkelige bospad kwam uit op de weg die langs het landgoed liep, naar het hoger gelegen dorp Weteringen. Nog nahijgend van het hardlopen, verliet Barbara Groenewegen het bos en bleef staan. Ze deed snel een paar ontspanningsoefeningen en wreef het zweet van haar voorhoofd. Voor haar lag het grote landgoed dat vroeger aan de adellijke familie Van Heek van Weteringen Diepenheim behoorde. Om het landgoed lag een diepe geul met steile wanden die dienstdeed als een soort slotgracht. Onder haar ruiste het water dat afkomstig was van de vele sprengen uit de omliggende bossen en heuvels en zich in de geul verzamelde. Hoe vaak had ze de verleiding niet moeten weerstaan om op een warme dag zich langs de walkanten naar beneden te laten glijden om daar de verkoeling van het ijskoude water te zoeken. Maar ze wist dat ze daarmee een doodzonde zou begaan in de ogen van de bewoners van het landgoed. De lemen bodem zou beschadigd kunnen raken, waardoor het kostbare water zinloos de grond in zou zakken; water dat verderop gebruikt werd om het waterrad te laten draaien voor de elektriciteit van het huis en, omdat het zo zuiver was, ook geschikt was voor de wasserij van het huis.

Aan de overkant van de geul groeiden rododendronstruiken die nu prachtig bloeiden. Door een opening tussen de rododendrons keek Barbara naar het statige landhuis dat in volle glorie lag te glanzen in de late middagzon tegen een decor van hoge beuken, berken en eiken, afgewisseld door coniferen die in de stevige wind als groene pluimen heen en weer zwaaiden. De rijen rechthoekige ramen van het imposante huis glinsterden in de laagstaande, roodoranje zon, alsof erachter een brand woedde. Op de hoeken van het dak, dat gedekt was met diepglanzende, blauwe dakpannen, stonden brede schoorstenen. In het midden verhief zich

een kleine toren met klok, die geluid werd bij speciale gelegenheden. Voor het huis met de brede toegangstrap lag een ronde oprijlaan en aan de achterkant strekten zich bloementuinen uit die geleidelijk afliepen naar het brede water van de Vecht. Naast het huis bevonden zich de bijgebouwen, de kassen en de moestuinen. Het viel Barbara nu pas op dat de tuinen en de kassen er verwaarloosd uitzagen. Hoelang was het geleden dat hier tuinlieden aan het werk waren geweest? Maar dé vraag, die haar bezighield sinds ze Valerie was tegengekomen, was: wie had dit prachtige landgoed gekocht en wat zou hij of zij ermee doen? Misschien een projectontwikkelaar die er een hotel van wilde maken? Afschuwelijk, ze moest er niet aan denken. Hier had ze haar jeugd en haar tienerjaren doorgebracht met haar vriendin Valerie. Er verscheen een boze trek op haar mooie gezicht. Door de verslaving van die stomme baron was het familiefortuin als sneeuw voor de zon verdwenen en had het landgoed verkocht moeten worden.

Plotseling werd de stilte verstoord door het geluid van opspattend grind. Barbara draaide zich om. Een man op een racefiets stopte met veel remgeknars naast haar. Het was Gerben Wesseling, de huisarts van Weteringen, het kleine dorp dat stroomopwaarts tegen een heuvel aan de Vecht lag, van waaruit je een schitterend uitzicht had op het landgoed.

‘Wat kijk jij boos?’ vroeg hij aan Barbara, die nog steeds met een verongelijkt gezicht naar het landhuis keek. Gerben was tot voor kort hopeloos verliefd geweest op de vrouw voor hem. Hopeloos, omdat Barbara hem al heel snel duidelijk had gemaakt dat ze andere ambities had dan het leven van een huisarts in een plattelandsgemeente delen. Langzaam maar zeker was de verliefdheid omgeslagen in iets meer dan vriendelijke belangstelling.

Hoewel Barbara andere plannen had met haar leven, vond ze het toch wel een prettig en geruststellend gevoel dat, als de toekomst niet ging zoals zij verwachtte, ze altijd terug kon vallen op deze lieve huisarts die haar altijd zo adorerend aankeek. Zo grappig en zo veilig.

‘Daar heb ik mijn hele jeugd doorgebracht,’ wees Barbara naar het statige landhuis. ‘Samen met Valerie en Ferdinand speelde ik op de zolders heel vaak verstoppertje.’

De bozige trek op haar gezicht maakte plaats voor een ondeugende uitdrukking. Verstoppertje spelen met Ferdie... achter een van de ouderwetse klerenkasten had hij haar voor het eerst gekust. Een wonderlijke sensatie, want ze was nog nooit door een jongen gekust. Er volgden nog heel wat keren en soms was Ferdinand wat verdergegaan dan kussen, maar het was alleen maar bij betasten gebleven. Soms, als ze in een roekeloze bui was, had ze hem aangemoedigd tot meer, maar ze had precies voor ogen hoever hij mocht gaan. Ze had hem alleen maar dolverliefd willen maken... voor later.

‘We mochten overal komen, ook in de kelders met de ronde gewelven, maar niet in alle. Eén was verboden terrein. Daar mochten we absoluut niet in.’ Ze zweeg even. ‘Daar lag het kapitaal van de familie,’ ging ze toen verder.

‘Kapitaal van de familie?’ vroeg Gerben niet-begrijpend. Waar had Barbara het over?

‘Daar lagen de kostbare flessen wijn opgeslagen die een vermogen zouden opbrengen. Ik ben er toch een keer in geslopen. Overal rekken met stoffige flessen wijn. Het rook er heel sterk,’ antwoordde Barbara. ‘De baron betrapte me. Ik heb die man nog nooit zo kwaad gezien. Vreselijk. Ik dacht dat hij me een klap voor mijn hoofd wilde geven.’ Ze huiverde even. ‘Ik mocht me een maand lang niet meer vertonen in het landhuis, zo razend was hij.’

Ze draaide haar hoofd weer in de richting van het landhuis. ‘En nu is alles verkocht. Die flessen waren dus niet genoeg om een faillissement te voorkomen. Weet je, ik ben zo bang dat het huis een hotel wordt voor nieuwe rijken, of dat iemand het in zijn stomme hoofd krijgt om er een restaurant annex pretpark van te maken. Daar zou ik echt niet tegen kunnen.’

Het bleef stil.

‘Maar weet je dan niet...’ klonk het opeens naast haar. De stem zweeg.

‘Wat weet ik niet?’ Barbara keek de man naast haar verbaasd aan.

Gerben haalde zijn schouders op. ‘Ik dacht... ik bedoel... ik ging ervan uit dat jij wel wist dat... jouw vader...’

‘Wat is er met mijn vader?’ vroeg Barbara bits. Wat wist zij niet wat Gerben en haar vader wel wisten?

‘Het is aangekocht door een groepje inwoners met geld uit ons dorp. Dat wilde ook niet dat het prachtige landgoed in verkeerde handen zou vallen van bijvoorbeeld projectontwikkelaars. Ze zijn van plan er een chic verzorgingshuis voor kapitaalkrachtige senioren van te maken. Jouw vader zit ook in dat comité. De voorzitter is Wentink, je weet wel, die president-directeur van Wentink Corporations. Dat je dat niet wist,’ voegde hij er licht verbaasd aan toe.

Boosheid welde in haar op, maar ze wist haar gezicht in bedwang te houden. Gerben mocht absoluut niets merken. ‘Stom, dat was het dus,’ zei ze glimlachend.

‘Wat bedoel je?’ vroeg hij.

‘Nou, ik hoorde dat hij plannen had om een verzorgingshuis op te zetten. Ik dacht dat het weer een van die vreemde ideeën van hem was, dus ik heb niet goed geluisterd. Paps lijkt soms net een hemelfietser met van die dwaze plannen,’ fantaseerde ze.

‘Zo heb ik hem nog nooit bekeken,’ merkte Gerben wat terughoudend op.

Barbara haalde haar schouders op. Een chic verzorgingshuis... ‘Dus ze gaan binnenkort alles verbouwen?’ vroeg ze.

‘Dat denk ik wel. Het huis moet vooral binnenin totaal verwaarloosd zijn. Ik weet niet of je er de laatste tijd nog bent geweest...’ Hij keek haar vragend aan.

Barbara schudde haar hoofd.

‘Het dak lekt, de muren zijn beschimmeld vanwege het vocht en alle kachels moeten vervangen worden door centrale verwarming, een enorme kostenpost. Gelukkig is er een grote kans dat de gemeente bijspringt. Die heeft er natuurlijk belang bij dat er een soort verzorgingshuis in Weteringen komt, al is het voor welgestelde senioren. Zo blijft het geld binnen de gemeente.’

‘Ze hebben zeker nog geen personeel aangenomen,’ zei Barbara.

‘Nee, dat moet nog op gang komen. Maar ze willen vaart achter dit project zetten. Ik geloof dat er wel een soort personeelschef is aangesteld, hoe heet ze ook weer... Amanda, ja, Amanda Brands. Die is al aan het rondkijken.’

En dat had zich allemaal achter haar rug afgespeeld, dacht Barbara in verder stijgende verontwaardiging. Amanda Brands? Ze had nog nooit van dat mens gehoord. Waar kwam die vandaan? Plotseling flitste een idee door haar hoofd. Hier lag haar kans: dat chique verzorgingshuis had natuurlijk een receptioniste nodig met de juiste kwalificaties. Zij dus! Haar vader moest dat maar even voor elkaar boksen. Die zat toch ook in de groep van eigenaren? En hij had wat goed te maken.

‘Ik moet voortmaken, Gerben. Ik heb paps en mams beloofd om niet te lang weg te blijven. Dat is soms wel ver-

velend: zo gauw je weer thuis woont, word je meteen weer een kind in hun ogen.'

'Ik vind dat je ontzettend lieve ouders hebt,' merkte Gerben op. Weer keek hij naar het mooie gezicht en verbaasde hij zich. De bijna betoverende aantrekkingskracht ervan was verdwenen. 'Ik moet er ook vandoor, ik heb vanavond dienst.' Hij knikte glimlachend en reed toen verder.

Verbaasd keek Barbara hem na. Gerben was op de een of andere manier veranderd, of verbeeldde ze zich dat maar? Onaangenaam getroffen rende ze verder naar huis.

De tafel was al gedekt toen ze de eetkamer binnenkwam waar haar vader en moeder waren.

'Gelukkig, je bent er. Het eten is klaar,' zei haar moeder en wilde net naar de keuken lopen toen ze het gezicht van haar dochter zag. 'Liefje, is er iets gebeurd? Je kijkt zo... zo boos, of vergis ik me?'

'Nee, je vergist je niet mama, ik ben inderdaad boos. Waarom hebben jullie me niets verteld van dat verzorgingstehuis? Jullie weten toch dat ik op zoek ben naar een baan? Hebben jullie expres je mond gehouden?' Uitdagend keek ze haar ouders aan.

'Wat bedoel je?' wilde haar vader weten.

'Ik kwam Gerben Wesseling tegen en die vertelde me dat jij en nog een paar anderen Vechtlust hebben gekocht om er een chic verzorgingstehuis voor senioren van te maken. Waarom hebben jullie dat voor mij verborgen gehouden?' Met vlammeende ogen en een diepe kleur op haar gezicht keek Barbara hen verontwaardigd aan.

Er viel een ongemakkelijke stilte.

'Nou? Geef antwoord. Jullie hadden toch meteen aan mij kunnen denken? Als er één geschikt is voor een baan in dat tehuis, dan ben ik dat - ik heb er zelfs recht op. Ik hoor daar

thuis. Ik heb daar mijn hele jeugd doorgebracht. Het landhuis is eigenlijk een deel van mij. En wat doen jullie: jullie verzwijgen het voor mij. Waarom?’

‘Lieve kind,’ zei haar vader wat onthutst. ‘Het huis moet eerst volledig verbouwd worden, want er mankeert van alles aan. Als dat achter de rug is, kunnen we pas naar personeel gaan kijken.’

‘Jullie hebben al iemand aangenomen: ene Amanda Brands. Joost mag weten wie dat mens is. Die baan had ik ook kunnen hebben, als jij je best had gedaan.’ Razend keek ze haar vader aan. ‘Jij weet dat ik heel geschikt geweest zou zijn als personeelschef.’ Ze stampte met haar voet op de grond. ‘Ik ga er vanaf vandaag vanuit dat jij je best doet voor een baan voor mij.’ Ze priemde woedend met een vinger naar haar vader.

‘Nee, dat gaat jouw vader niet doen,’ zei haar moeder opeens heel kalm. ‘En je kent zelf de reden, Barbara.’

‘Hoezo? Welke reden? O, is dat het... jullie geloven nu ook al die vreselijke mensen uit dat rottige ziekenhuis. Ze logen, mama. Ik had helemaal niets gedaan. Het was domweg een jalouse meid die uit was op mijn baan en daarom naar het management is gegaan om over mij te roddelen, zodat ik weg moest.’

‘Nee meisje, ze konden bewijzen dat je het wel had gedaan,’ merkte haar moeder op.

‘Leugens, allemaal leugens,’ schreeuwde Barbara met een knalrood hoofd. ‘Ik heb recht, horen jullie mij, recht op een baan in dat tehuis.’

‘Het wordt een seniorencomplex, liefje, geen verzorgingstehuis.’

‘Whatever, een seniorencomplex, jij je zin. Maar ik heb daar praktisch gewoond. Dat willen jullie natuurlijk niet horen, maar Valeries ouders waren ook een beetje mijn

ouders. Zeker weten dat ik in dat seniorencomplex heel goed zou passen als receptioniste. Ik wil het, ik wil het, ik wil het. En als jij daar niet voor zorgt...' Ze keek haar vader dreigend aan, 'dan zorg ik er zelf wel voor – en reken maar dat ik mijn zin krijg. En ik hoef ook geen eten. Ik had nooit verwacht dat jullie zulke waardeloze ouders zouden zijn.' Ze verliet de kamer en sloeg de deur met een enorme knal achter zich dicht.

Ontmoedigd keken haar ouders elkaar aan.

'Ben ik fout geweest, Marion? Had ik haar toch niet van tevoren moeten inlichten dat we het landhuis met een stel mensen hebben gekocht?'

'Nee Julius, je heb helemaal niets verkeerd gedaan. Integendeel, jij hebt gezorgd dat ze zonder kleerscheuren dat ziekenhuis kon verlaten. Jij bent bij de leiding geweest om een regeling te treffen zodat de politie niet ingeschakeld werd. Onze dochter is bijzonder ondankbaar. Ze mag er beslist niet komen werken. Daar komt alleen maar narigheid van en dat slaat dan ook over op ons. Wij zijn er te oud voor, lieverd.'

'Ik hoop dat je gelijk hebt,' merkte Barbara's vader treurig op.

Barbara stond voor het raam van haar slaapkamer en keek met nietsziende ogen naar buiten.

'En dat noemt zich liefhebbende ouders,' mompelde ze nog steeds razend. Als ze iets wilde, moest ze dat zelf blijkbaar regelen. Plotseling lichtte haar gezicht op. Ben Wentink zat in die club van eigenaren, Ben Wentink met zijn enorme ego... Dat hadden natuurlijk alle hooggeplaatste, machtige mannen, maar Ben helemaal. Bovendien was hij ook nog eens vreselijk gevoelig voor vrouwelijk schoon. Gek, het leek of dat er altijd bij hoorde. De verhalen die over

hem de ronde deden, logen er niet om, maar dat kwam haar eerlijk gezegd wel uit. Ze zou hem benaderen, maar wel heel discreet en heel toevallig. Ze moest morgen eerst maar eens alle ins en outs van Ben Wentink uitzoeken, van welke clubs hij lid was, waar hij regelmatig kwam en zo.

Eén huis vijf verhalen

Een chic seniorencomplex in Weteringen, aan de Overijsselse Vecht, is op zoek naar personeel. Vijf jonge vrouwen melden zich hiervoor. Zij hebben ieder hun eigen reden om een nieuwe start te willen maken.

CARLY gaat bijna trouwen als haar verloofde vreemdgaat.

SUSANNE neemt door omstandigheden een andere identiteit aan.

BARBARA wordt ineens ontslagen bij haar baan in het ziekenhuis.

FIEN wil een neef van haar helpen om zijn leven te beteren.

NIENKE wordt op haar werk gepest en zoekt daarom iets anders.

Allemaal hebben ze hun eigen achtergrond, hun eigen reden om hier te komen werken en hun eigen verhaal. Maar het huis zelf heeft ook een verhaal, en er gebeuren daar vreemde dingen. *Het huis aan de Vecht* is een pageturner vol intriges en romantiek.

Margreet en Reina Crispijn zijn niet alleen zussen, maar ook beste vriendinnen én co-auteurs. Als ze samen een boek schrijven, maken ze soms letterlijk elkaars zinnen af. *Het huis aan de Vecht* is niet de eerste keer dat ze samen schrijven: ze zijn ook de auteurs van het vierluik *Het lied van het leven* en van de feelgoodroman *Meiden van de markt*.

NUR 340

9 789401 913584